

Jenni
Multisilta

Umpi-
hangessa
alttarille

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © Jenni Multisilta ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Teoksessa lainatut kappaleet:

Last Christmas (George Michael)

Christmases When You Were Mine (Liz Rose, Nathan Chapman & Taylor Swift)

Christmas (Baby Please Come Home) (Ellie Greenwich, Jeff Barry & Phil Spector)

Melting (Leroy Sanchez, The Mama's Boys & Jesse St. John)

Snowman (Greg Kurstin, Sia Furler)

ISBN 978-951-1-47368-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

*Rakkaille sisaruksilleni
Hannalle, Joonakselle, Jubolle,
Tinekselle ja Siirille*

*They're singing "Deck The Halls"
But it's not like Christmas at all
'Cause I remember when you were here
And all the fun we had last year*

*Pretty lights on the tree
(Christmas) I'm watching them shine
(Christmas) You should be here with me
(Christmas) Baby please come home*

Christmas (Baby Please Come Home)

Sanat: Ellie Greenwich / Jeff Barry / Phil Spector

16.12.2022

Häihin aikaa: kahdeksan yötä

Mila

Rakkaat seuraajat: onneksi ette koskaan tule näkemään tätä.

Yleensä pyrin olemaan teille mahdollisimman rehellinen. Nyt tilanne on kuitenkin niin kriittinen, etten ottanut kameraa mukaani. Se, mitä olen tekemässä, ei saa päätyä YouTubeen, Instagramiin tai mihinkään muuallekaan.

Voisin tietysti aloittaa alusta ja yrittää selittää kaiken, mutta siihen ei ole aikaa. Vai mitä itse tekisitte, jos kahlaisitte polvianne myöten umpihangessa, lämpötila olisi noin miinus viisikymmentä celsiusta ja vastatuuli heittäisi painepesurin lailla lunta suoraan päin näköä? Niinpä. Myönnän kyllä, että jokin muu asuvalinta kuin silkkinen juhلامekko ja korkokengät olisi voinut olla parempi tähän keliin. Olen kuitenkin jo liian pitkällä käännykseni takaisin.

Pysähdyn hetkeksi vetämään henkeä. Nojaan tienvarren lumikinokseen, joka romahtaa altani, ja kaadun siihen naamaleni. Sitten tajuan, ettei se koskaan ollutkaan pelkkä kinos vaan lumiukko, jonka pää lojuu nyt jalkojeni juuressa. Eikä tämä taida olla edes tie vaan piha – oleskelen siis asiattomasti jonkun tontilla. Kompuroin takaisin väylälle, jonka oletan olevan tie, mutta saattaahan se toki olla vaikka jonkun vaivoin rakentaman lumilinnan käytävä.

Koko maailma on yksi vitun lumilinna tällä hetkellä, enkä minä todellakaan ole sen kuningatar.

Tiedän, tiedän. Olen luvannut monta kertaa videoillani, että yrittäisin olla kiroilematta. Nyt kyse vain sattuu olemaan aika helvsiis hitsin vakavasta jutusta. Mutta olette oikeassa, rakkaat seuraajat – minun on pakko tsempata. Kun esitän kysymykseni hänelle, minun on pysyttävä asiallisena ja vakuuttavana. Otan kasvoilleni vetoavimman mahdollisen ilmeeni ja yritän leikkiä, ettei mekkoni ole pilalla ja hiukseni valu pitkin päätä ja meikit pitkin poskia. Enkä todellakaan ole tulossa suoraan illalliselta, jossa jouduin valehtelemaan niin, että on ihme jos nenäni tilalle ei ole kasvanut porkkanaa. Enkä ole ihan helv- hitsin epätoivoinen.

Voisimme tietysti kuvitella, että tämä on yksi niistä romanttisten elokuvien kohtauksista, joissa sankaritar juoksee viime hetkellä lentokentälle, juna-asemalle tai ikkunan alle – sateessa, totta kai – ja tunnustaa tunteensa elämänsä rakkaudelle. Silloin kärsinyt ulkomuoto on kai pelkkää plussia.

Valitettavasti olen kuitenkin suorittamassa aivan toisenlaista operaatiota.

Hidastan, kun olen saapunut oikeaan kortteliin. Kaikki talot on kuorrutettu sellaisella määrällä krääsää, etten tiedä mihin katsoisin. Sokaisevan kirkkaita värivaloja, naurettavia kransseja, kaisenlaista vilkkuvaa, säkenöivää ja tykyttävää joka ei varmasti saa ketään hyvälle tuulelle vaan korkeintaan sängyn pohjalle elämänsä päänsäryn kourissa. Joku on jopa hilannut katolleen pelottavan näköisen, pimeyden keskellä fosforisena hohtavan poroarmeijan. Ne näyttävät suorastaan murhanhimoisilta tuijottaessaan minua tyhjillä silmäkuopillaan.

Potkaisen vahingossa kumoon tienvarteen kyhätyn lumilyhdyn, ja sen sisällä palanut kynttilä sammuu syyttävästi sihahtaan.

Mikä ihmeen tarve ihmisillä on rakentaa lumi-mitälievityksiään toisten kulkuväylille? Viha kuohahtaa sisälläni, ja potkaisen loputkin lyhdystä syrjään. Kun nostan katseeni, näyttää kuin yksi fosforiporoista olisi kääntynyt katsomaan minua.

Nielaisen ja irrotan katseeni porosta. Haluan äkkiä pois täältä.

Katson tarkemmin talojen julkisivuja. En ole varma, mikä niistä on se jota etsin, ja koska kaikkien ikkunoissa palavat valot, en voi vaivihkaa hiippailla oville tarkistamaan niissä lukevia nimiä. Se tästä vielä puuttuisi, että saisin syytteen kotirauhan rikkomisesta.

Parempi siis jatkaa matkaa ennen kuin joku häiriintyy tuijottamisestani ja –

Silloin katseeni osuu lähimmän talon seinään kiinnitettyyn numeroon ja tajuan, että seisonkin jo oikean talon edessä. Tukahdutan voihkaisun. Totta kai se on juuri se, jonka katolla on fosforiporoja.

Avaan portin ja astun pihatielle. Vauhtini on nyt hidastunut mateluksi, enkä voi syyttää edes lumikinoksia, sillä tämän talon asukas on sentään toiminut kuten kunnan kansalaisen kuuluu ja kolannut pihansa. Kiitos. Voisin vaikka mennä hänen kanssaan naimisiin siitä hyvästä.

Hetkinen, voisinko käyttää niitä sanoja kosiessani?

Vilkuilen talon katolle kävellessäni kohti etuovea. Tuuli huojuttaa fosforiporotokkaa, ja alan pelätä, että ne suunnittelevat jonkinlaista kamikazeloikkaa niskaani. Se saa minut kiihdyttämään askeliani. Lopulta juoksen viimeiset metrit etuovelle.

Happy Holidays, lukee oveen kiinnitettyssä kranssissa. Haluaisin kiskaista sen irti ja viskata lumikinokseen.

Pieni disclaimer muuten tähän väliin: minä en ole jouluvihaaja. Rakastan joulua yli kaiken. Ihan oikeasti.

Nostan käteni ja painan ovikelloa. Kuulen, kuinka sen ääni

kaikuu talon sisällä. Sentään ihan vain vanhanaikainen *ding-dong* eikä mikään helvetin *jingle-bells*.

Okei, tuo kyllä kuulosti jouluviaajalta. Lupaan tässä ja nyt, että otan taas käyttöön sen kirosanapurkin, josta vaahtosin tammikuussa kanavallani uuden vuoden lupauksia tehdessäni – euron sakko jokaisesta kirosanasta – jos selviän tästä. Please, please, *please*. Universumi, joulupukki, mikä tahansa korkeampi voima joka minut sattuu kuulemaan: anna minun onnistua. Tämän kerran vain.

Sitten ovi avautuu, ja äkkiä hän seisoo edessäni. Hän näyttää niin tavalliselta ja turvalliselta, että polveni notkahtavat ja joudun ottamaan tukea terassin kaiteesta. Hänellä on yllään Marimekon siniraidallinen kylpytakki, jalassaan aamutossut ja kädesään pullo jotain hienoa ja kallista pienpanimo-olutta. Hänen tummat hiuksensa ovat märät, ja ne kihartuvat aika söpösti ohimoilla, ei niin että sillä olisi mitään merkitystä. Hän tuoksuu suihkusaippualta ja saunalta ja sieltä hän muuten varmaan on tullutkin, sillä hänen ihonsa höyryää.

Minut nähdessään hän ei näytä erityisen ilahtuneelta. Älkää käsittäkö väärin, ei hän näytä kauhistuneeltakaan. Hän on vain... en tiedä. Yllättynyt, ehkä?

”Mila?”

Tuijotan häntä hetken. Avaan suuni, mutta en saa mitään ulos. Mitä minun pitikään sanoa? Olisi pitänyt laatia jonkinlaisen tukisanalista.

”Onko kaikki hyvin?” hän kysyy. ”Sä näytät vähän...”

”Täällä on ihan vitunmoinen lumimyrsky”, mutisen. Hups, pieleen meni. Hyvä joulupukki: ottaisin sanat takaisin ja sen tukisanalistan, kiitos vain. Nyt. Heti.

”Haluatko tulla sisään? Mulla on sauna päällä.”

”Ei, odota”, sanon. ”Mun pitää kysyä jotain.”

Vedän syvään henkeä. Pystyn kyllä tähän.

Ja koska tämä hääpainajainen ennen joulua ei voi enää muuttua pahemmaksikaan, polvistun hänen eteensä ja lausun ne ainoat sanat, jotka muistan suunnittelemastani puheesta: ”Tuletko aviomiehekseni?”

8.12.2022

Häihin aikaa: kuusitoista yötä

Mila

Meidän perheessämme harrastetaan erikoisia syntymäpäiviä. Minä olen syntynyt vappuna, siskoni Laura juhannuksena. Pikkuveljellämme Jessellä on käynyt erityisen huono tuuri: hän on syntynyt tapaninpäivänä. Hyvästi, joululahjat. Äiti on syntynyt pääsiäisenä, joka sentään juhannuksen tavoin vaihtaa paikkaa vuosittain. Mamman syntymäpäivä on ainoa, joka ei noudata kaavaa: se on aivan tavallinen kolmas syyskuuta.

Perheessämme harrastetaan myös eepiset mittasuhteet saavuttavia juhlia. Ehkä olemme joutuneet yhdistelemään syntymäpäiviä ja juhlapyhiä niin kauan, että mikään ei enää riitä. Yhden vappupallon sijaan minulla oli teini-ikäisenä tapana hankkia huoneellinen vappupalloja (onnistuin neuvottelemaan itseleni hyvän diilin heliumpallojen jälleenmyyjältä vietettyäni aika monta syntymäpäivää kaupitellen niitä torin kulmassa). Juhannuksen mansikkakakku ei ole mikä tahansa kakku, se on Lauran The Syntymäpäiväkakku, jossa on vähintään kolme erilaista kerrosta ja ainakin litra kermaa. Äidillä on tapana koristella asunto pääsiäisroinalla jo maaliskuun alussa. Jesse-parka joutuu hyväksymään, ettei joulusta voi juuri eepisempää tehdä, mutta onneksi hän meidän kaikkien tavoin rakastaa joulua. Ojalan perheessä sitä

aletaan juhlia viimeistään marraskuussa, eikä kuusta todellakaan kanneta pihalle ennen loppiaista.

Ikävä kyllä viime vuodet ovat olleet niin kiireisiä, että emme ole ehtineet paneutua joulunviettoon sen ansaitsemalla tavalla. Äiti ja mamma ostivat lomaosakkeen Espanjasta, ja sen jälkeen he ovat lentäneet sinne viettämään joulua (en haluaisi sanoa tätä, mutta: petturit!). Minä puolestani vietin viime joulun poikaystäväni Nickin luona New Yorkissa. Nickin kanssa oli ihanaa, mutta ikävöin perhettäni ja tajusin, etten enää ikinä haluaisi viettää joulua ilman heitä. Joten kun Nick sitten joulupäivän aamuna kosi minua, sain täydellisen idean.

Päätin järjestää häät jouluaattona. Ja mikä olisi parempi paikka juhlia sekä joulua että rakkautta kuin itsensä joulupukin kotikulmat? Pystyin kuvittelemaan kaiken mielessäni: Lapin kaniitit, lumiset maisemat, tunnelmallinen kappeli tunturilla, hääjuhlat jouluillallisen merkeissä kuusenkynttilöiden ja takkatulen valossa. Sitten se vähän... okei, myönnetään. Lähti käsistä.

Seuraajamäärien, katsojalukujen ja yritykseni liikevaihdon kasvun seuraaminen on parasta mitä tiedän. Joten kun sain idean jouluhäistä kertovasta videosarjasta, en voinut jättää tilaisuutta käyttämättä.

Äidin, mamman ja Jessen mielestä jouluhäät olivat mahtava idea. Lauralla oli niin paljon muutakin ajateltavaa, ettei hän jaksanut innostua samalla tavalla, mutta hän selvästi yrittää. Sekä vanhat että uudet yhteistyökumppanini olivat heti mukana. Kaikki järjestyi helpommin kuin olisin uskonut.

Mitä tulee Nickiin, sulhaseeni... Hän ei ollut jouluhääsuunnitelmieni suurin fani, ja vaikka en sitä viitsi julkisesti huudella, me jopa riitelimme aiheesta pari kertaa. Lopulta Nick kuitenkin suostui. Hän tietää, kuinka tärkeä urani minulle on.

Ja avioliitto. Sehän nyt on sanomattakin selvää.

Nyt häihin on enää kuusitoista yötä, ja me juhlimme polttareitani. Ja ne ovat parhaat ikinä. Jesse tuntee minut niin hyvin, että mitä muuta voisin odottaa?

Tai no, emme vielä ole ehtineet tehdä muuta kuin istua autossa, mutta näistä varmasti tulee parhaat ikinä. Jesse... luotan sinuun. Ei mitään paineita.

”No niin, Mila”, Olivia sanoo. ”Kerro meille, miten sä ja Nick tutustuittekaan.”

”Netissä”, sanon. Hieraisen silmieni peitoksi sidottua hui-via, jonka alla otsani on aivan hiessä. En näe mitään, mutta tiedän, että kamera kuvaa minua koko ajan, enkä usko pitäväni siitä miltä mahdollisesti näytän. ”Saanko mä ottaa tän jo pois?”

”Älä luulekaan”, Jesse sanoo. Hän istuu etupenkillä, minä takapenkillä Lauran ja Olivian välissä. Olivian sisko Alina ajaa autoa, jonka kyydissä me olemme olleet pissahädästä päätellen ainakin kaksi tuntia.

Minulle luvattiin tauko ikuisuus sitten. Miksi nämä alkavat unelmien polttareiden sijaan muistuttaa panttivankidraamaa?

”Me tiedetään se sun versio jo, ja pelkästään ’netissä’ on ihan liian epämääräinen vastaus”, Olivia sanoo. ”Sun on aika kertoa teidän todellinen rakkaustarina. Kaikki sun seuraajat odottaa. Ne haluaa vihdoin tietää.”

Olen tosiaan saattanut luvata teille, rakkaat seuraajat, että kertoisin minun ja Nickin *todellisen rakkaustarinan* vielä ennen häitä. Tähän mennessä Nick ei ole suostunut esiintymään kanavallani lainkaan, enkä ole saanut näyttää hänen kasvojaan muuallakaan somessa. Jotkut ovat sen takia jopa spekuloineet, onko Nick oikeasti olemassa vai olenko keksinyt hänet. Kihlakuvammekin olisi kuulemma voinut helposti lavastaa, sillä siinä näkyy vain kädet.

Ymmärrän kyllä, että Nick haluaa säilyttää yksityisyytensä. Onhan hän tavallaan julkisuuden henkilö.

Äh, enkä ymmärrä! Siitä on jo niin kauan, ettei kukaan varmasti enää tunnista häntä, ja hyvä niin. En välttämättä haluaisi kertoa ihan kaikkea – ja siksi todellinen rakkaustarinammekin on jäänyt kertomatta. Se on nimittäin aika nolo. Eikä edes söpöllä tavalla.

Mutta en kai voi ikuisesti vältellä tätä. Nick on luvannut paljastaa kasvonsa häävideolla, joten silloin kaikki saavat tietää joka tapauksessa.

”Milaaaa”, Jesse sanoo pitkittäen nimeni loppua tavalla, jolla hän on sen tehnyt kokonaiset kaksikymmentäkahdeksan vuotta.

”Antaa olla”, Laura sanoo. ”Mila kertoo sitten myöhemmin.”

”Hiljaa, kameranainen”, Jesse sanoo. ”Mila lupasi kertoa, eikä me pidetä vessataukoa ennen kuin todellinen rakkaustarina on saatu purkkiin.”

”Epäreilua!” Tartun silmiäni peittävään huiviin ja alan hivuttaa sitä pois. ”Mä vaadin uusintaoton näistä polttareista.”

Olivia tarttuu ranteeseeni. ”Rakas, tää päivä ei ole sun käsissä. Ei uusintaottoja.”

”Muistakaa, että sadat tuhannet ihmiset näkee tän”, sihahtan. ”Ne näkee, kuinka mua kohdellaan.”

”Sun vihaajat rakastaa tätä”, Jesse sanoo.

”ABC:lle on kymmenen minuuttia”, Olivia sanoo. ”Sinuna alkaisin siis kertoa ja vähän äkkiä.”

”Okei”, huokaan. ”Onneksi mä päätän, mitä mä tästä julkaisen.”

”Mulla on instalive päällä”, Jesse sanoo.

”Eikä ole”, Olivia rauhoittelee. ”Kamera käy, anna palaa.”

”Mä olin New Yorkissa työmatkalla –”

”Ei!” Jesse huutaa. ”Ihan alusta, Mila!”

Irvistän. Etäsuhteemme takia Jesse ja Laura ovat ainoat, jotka Nickin ovat tavanneet, ja tiedän, että Jesse on odottanut ikui-

suuden, että pääsee kiusoittelemaan minua julkisesti. Minulla ja Nickillä nimittäin on tietynlainen... hmm, historia.

”Hyvä on. Me tutustuttiin – tai siis *mä* tutustuin Nickiin kolmetoistavuotiaana.”

”Ja minkä ikäinen Nick oli silloin?” Olivia kysyy. Hän kuulostaa yllättyneeltä. Hän ja Alina eivät tiedä tästä. Olemme ystävystyneet vasta yliopistossa.

”Kaksikymmentä. Nickillä oli silloin sellainen... bändi. Jota mä fanitin. Siis just sillä tavalla kuin vain kolmetoistavuotias voi fanittaa. Mä tapetin huoneeni niiden kuvilla, kirjoittelin Nickille rakkauskirjeitä, kuuntelin niiden levyjä aamusta iltaan... Mä en välillä edes pystynyt nukkumaan, kun olin niin hajalla Nickin ihanuudesta.” Naurahdan. ”Se rakkaustarina oli hyvin yksipuoleinen. Enkä mä ikinä lähettänyt niitä fanikirjeitä.”

”Mutta Mila on luvannut antaa ne Nickille huomenlahjaksi”, Jesse sanoo.

”Kiitos kun kerroit kaikille.”

”Niiden sun ottamien boudoir-kuvien lisäksi”, Olivia lisää. ”Huh huh, en tiedä, voiko niitä sanoa enää edes boudoiriksi, vai onko ne ihan vaan –”

”Tarina jatkuu”, keskeytän. ”Sitten Nickin bändi hajosi ja mä unohdin ne. Kunnes pari vuotta sitten mä lähdin pressimatkalle New Yorkiin. Latasin hotellihuoneessa reissukuvia Instaan ja aloin tutkia millaisia kuvia muut oli ladannut siitä hotellista ja sitten...” Pudistelen päätäni. ”Se oli niin random.”

”Mitä tapahtui?” Alina kysyy.

”Mä törmäsin Nickin selfiein, joka oli otettu aulabaarissa ja ladattu Instaan kymmenen minuuttia aiemmin. Ja mä tajusin heti, kuka se oli. *The Nick*. Mun teiniaikojen lempibändistä.”

Jesse alkaa nauraa, ja Laura yhtyy siihen. He tietävät, mitä seuraavaksi tapahtui.

”Mä päätin lähteä katsomaan, miltä se näyttää livenä”, jatkan kiireesti. ”Nick pyysi mua ulos, ja –”

”Ei, ei, ei”, Jesse sanoo. ”Sä et selviä tästä noin vähällä.”

Puren huultani. ”Mun rakko räjähtää.”

”Viisi minuuttia pysähdykseen”, Alina huikkaa.

”Okei. Mä menin pyytämään siltä nimmaria”, sanon. ”Ja se kirjoitti sen mun...”

”Ei tarvitse täsmentää”, Laura sanoo. ”Kukin päätelköön itse.”

”Käsivarteen!” jatkan. ”Mä en halua lukea ensi viikolla otsikoita siitä, että suosikkitubettaja paljasti pakaransa tulevalle aviomiehelleen ensitapaamisella.”

Olivia ja Alina nauravat.

”Pyysikö Nick sua treffeille?” Olivia kysyy.

”Ei”, sanon. ”Mä pyysin sitä, mutta se ei suostunut. Ennen kuin vasta kolme päivää myöhemmin, kun me tavattiin taas siellä samassa baarissa... ehkä siksi, että mä näin taas sen lataaman kuvan ja lähdin kokeilemaan onneani uudestaan.”

”Etkä!” Alina hekottaa. ”Sussa on kunnan stalkkeriainesta!”

”No joo”, myönnän. ”Mutta se oli mun teiniaikojen idoli. Mitä te tekisitte, jos Robert Pattinson olisi yhtäkkiä parin kerroksen päässä tilailemassa drinkkejä?”

”En mä kyllä Pattinsonin perään lähtisi”, Olivia sanoo.

”Mä lähtisin”, Jesse sanoo.

”Meidän toisella tapaamisella Nick osti mulle drinkin ja kertoi, että oli alkanut katua, ettei ollut suostunut mun treffikut-suun”, jatkan. ”Se oli ladannut uuden selfien Instaan siinä toivossa, että mä ehkä saattaisin nähdä sen. Ja loppu on historiaa.”

”Pikemminkin nykyhetkeä”, Jesse sanoo. ”Milalle!” Hän poksauttaa auki skumppapullon, eikä voisi valita huonompaa hetkeä, sillä Alina tekee terävän käännöksen ABC:n pihaan ja Jessen kiroilusta päätellen kaikki juomat ovat kuohuneet hänen syliinsä.

Auto pysähtyy. Hapuilen sokkona turvavyötäni, sitten ovenkahvaa.

”Saanko mä nyt ottaa tän pois?” kysyn ja osoitan huivia.

”Et. Mä talutan sut vessaan”, Laura sanoo. ”Anna käsi.”

”Hei! Sä et vielä kertonut, mikä bändi se oli!” Alina huutaa, kun olemme jo lähteneet ylittämään parkkipaikkaa.

”Nopeammin”, mutisen Lauralle.

”Sopii, jos sä otat nää liitoskivut”, Laura sanoo.

”Sitä ei ole enää olemassa!” huudan olkapääni ylitse. ”Nickin bändiä, siis!”

”Älä aliarvioi meidän googlaustaitoja”, Olivia sanoo toiselta puoleltani.

”Te ette löydä sitä”, sanon. ”Sen voin luvata.”

Jesse

Alamme lähestyä määränpäättä, enkä ole pysyä nahoissani. Mila tulee rakastamaan tätä! Ja mikä parasta, hän ei olisi ikinä osannut odottaa, että toisimme hänet juuri tänne. Täällä me olemme kokeneet kaiken, mitä ihminen voi opiskeluaikoinaan kokea: iki-muistoiset etkot, juhlat ja jatkot, sydänsurut, tenttistressin, epätoivon täyttämät hetket YTHS:n odotustiloissa. Ensimmäiset tuparit, ensimmäiset suudelmat (ainakin minä, Mila oli saanut omansa jo noin kymmenen vuotta aikaisemmin).

Olemme siis tulleet – rumpujen pärinää, fanfaareja – Vaasaan. Rakkaaseen opiskelukaupunkiimme.

”Mitä?” Mila kiljaisee, kun otamme huivin pois hänen silmiltään keskellä toria. ”Ei voi olla totta!” Hän kääntyy ympäri monta kertaa, katsoo ensin Alinaa, sitten Oliviaa, sitten kameraa (jonka takana Laura on) ja sitten minua. Hän levittää käteensä ja hyp-pää kaulaani. ”Tää oli sun idea, vai mitä?”

”Ehkä”, sanon ja virnistän.

”Mä olen halunnut tulla käymään ikuisuuden. Mistä sä tiesit?”

Kohautan olkapäitäni. Ikuisuus on tässä tapauksessa kuuden vuoden mittainen, eli tarkalleen sen, mitä minun valmistumisestani ja Milan ei-valmistumisesta on kulunut. Me aloitimme yliopiston samaan aikaan, mutta vain toinen meistä valmistui kauppatieteiden maisteriksi (minä).

Vain toinen meistä perusti YouTube-kanavan, jolla on nyt miljoonia katsojia viikoittain (Mila).

Kuvittelin, että opiskelukaupunkiin palaaminen saisi minut tajuamaan, kuinka pitkälle olen elämässäni päässyt. Valitettavasti se ei pidä paikkaansa. Kun katson loskan vihmomaa maisemaa, tajuan olevani melkein samassa tilanteessa kuin silloin kun vas-

taanotin maisterin paperit ja itkin illalla itseni uneen tietämättä, että poikaystäväni ottaisi minut kyllä takaisin.

Valmistumisen jälkeen kokeilin vähän kaikkea: Big Four -yhtiöksen trainee-ohjelmaa, ICT-alaa, henkilöstöjohtamista. Sitten yhtäkkiä tajusin, että kaikki opiskelukaverini olivat jo uraputkessa enkä minä edelleenkään tiennyt, mitä halusin.

Spoiler alert: en tiedä vieläkään. Viimeisin määräaikainen työsuhteeni päättyi viime viikolla. Olen luvannut tuurata Lauraa äitiysloman ajan, mutta sekin loppuu aikanaan, eikä Milan juoksupoikana toimiminen muutenkaan ole koskaan ollut unelma-ammattini. Olen tehnyt sitä tarpeeksi jo ihan vain pikkuveljenä.

”Eikä tässä vielä kaikki!” huudahdan. Irrotan katseeni torin laidalla kohoavasta Vapaudenpatsaasta ja pakotan kasvoilleni iloisimman hymyni. ”Meidän täytyy mennä, tai muuten tulee kiire!”

”Mihin?” Mila kysyy.

Kukaan ei vastaa.

Milalla oli selkeä toive polttareidensa ohjelmasta: ei mitään kiusallisia polttaritempauksia tai vieraiden ihmisten kanssa kommunikointia. Muuten hän sanoi olevansa avoin kaikelle.

Paitsi naamiaisasuille, extreme-lajeille, laivaristeilylle, mökille ilman sisävessaa tai millekään mihin sisältyisi laulamista.

Eikä Nickin bändiä saisi mainita.

Huokaus.

Menemme siis brunssille. Mila stressaa laittamattomista hiuksista ja meikittömästä naamastaan, mutta Laura lupaa kuvata vain ruokia ja minä kuiskaankin Milalle, että myöhemmin on vuorossa kampaaja ja meikki. Mila näyttää helpottuneelta. Hotel Astorin edessä meitä odottavat Milan ja minun opiskeluaikainen kaveriporukka, lapsuudenaikaiset ystävät ja Milan vaikuttaja-

kaverit. Jotka kaikki kuvaavat Milaa jo nyt... hups. Mila tosin on liian innoissaan kaikkien näkemisestä tajutakseen kieltää.

Tarjoan Lauralle käsivarttani, kun lähdemme laskeutumaan portaita hotellin ruokasaliin. Laura hymähtää. ”Tarvitsen tuota ehkä kuukauden päästä. Säästä se siihen.”

”Sä olet liian sisukas”, sanon. Lauran meno ei nimittäin näytä kovin vaivattomalta. Hän on kertonut kärsivänsä niin pahoista liitoskivuista, ettei joinain päivinä pysty kunnolla edes kävelemään.

”Tarpeeksi sisukas, toivottavasti”, Laura sanoo ja hymyilee.

”Mä voin kuvata, jos sä haluat.”

”Sä saat kameran haltuusi koko illaksi ja huomiseksi”, Laura sanoo. ”Ja joulusta eteenpäin sä hoidat tätä joka päivä. Nauti, kun vielä voit.”

Brunssin jälkeen jatkamme matkaa keskustassa sijaitsevaan joogastudioon. Ilmajooga oli Alinan ja Olivian idea, enkä ole varma, onko se Milan juttu. Hän onnistuu sotkeutumaan jopa omiin vaatteisiinsa (siksi hän ei kuvaa mitään vaatteidenesittelyreelsejä Instaan), puhumattakaan t-paitaa isommista kangaskappaleista. Kämppisaikoinamme jouduin kerran leikkaamaan hänet ulos pussilakanasta.

Joten katossa roikkuva liina, johon itsensä olisi tarkoitus kieltä, ja rakas siskoni... aavistan katastrofin.

Olivia ja Alina ovat siitä autuaan tietämättömiä. Vaihdamme Lauran kanssa huolestuneita silmäyksiä saapuessamme studiolle.

Milakin osaa peittää hämmästyksensä hyvin. Hän tervehtii ohjaajaa hymyillen, sitten viittoilee minut sivummalle.

”Mähän sanoin, että ei extreme-lajeja.”

”Tän pitäisi olla ihan helppo juttu. Sopii kuulemma kaikille, jopa raskaana oleville”, selitän. Tosin kuulen ohjaajan samaan

aikaan taustalla sanovan Lauralle, että raskaana olevien olisi syytä joko varioida liikkeitä tai vain katsella sivusta.

”Just”, Mila tuhahtaa – hänkin on kuullut keskustelun. ”Mitä sä oikein ajattelit?”

”Mä ajattelin, että sä olet tehnyt tänä syksynä enemmän töitä kuin koskaan ja olet burnoutissa kaikkien häävalmisteluiden jälkeen. Sä todella tarvitset tunnin rentoutumisaikaa.”

”Totta”, Mila sanoo. ”Mutta en ajatellut sen sisältävän itseni hirttämistä joogalakanaan.”

”Ovatko kaikki valmiita?” ohjaaja huhuilee.

Mila pyöryttää silmiään ja huokaa. ”Joo, tulossa!” hän heläyttää pirteästi, mutta sanojen taustalla kalskahtaa murhanhimonen sivuääni. Ehkä minä olenkin tunnin lopuksi se, joka on hirtetty joogaliinaan.

Menemme sisään saliin. Seinillä roikkuu valoketjuja, ja salin etuosassa peilien edessä palaa tuikkuja. Hiljainen pianomusiikki soi taustalla.

Muut ovat jo ottaneet paikkansa kankaiden alla. Kävelen ohjaajan luokse ja ojennan hänelle puhelimeni, jonka näytöllä on auki Spotify-listani. Se on, vaikka itse sanonkin, maailman paras joulusoittolista, joka vain kasvaa ja paranee entisestään vuosi vuodelta: *Jessen Epic Xmas Playlist*. Saan kiittää nimestä 18-vuotiasta itseäni, mutta en vain raaski vaihtaa sitä. Ja listan sisältö todella on eppinen. Olen sen ansiosta ollut viimeiset kymmenen vuotta vastuussa perhejoulujemme musiikeista.

”Olisikohan mahdollista laittaa tämä soittolista tunnin taustamusiikiksi?”

”Totta kai!” ohjaaja sanoo ja hymyilee. Kun hän skrollaa näyttöä alemmas, hänen hymynsä hyytyy. Hän nostaa katseensa. ”Oletko varma, että tämä sopii joogatunnille?”

”Nämähän on polttarit! Miksei sopisi?”

”No – *Jingle Bell Rock? All I Want For Christmas?*”

”Mila rakastaa joulua.”

Ohjaaja kohauttaa olkapäitään. ”Jos olet sitä mieltä.”

Nyökkään. ”Se on jo valmiiksi sekoituksella. Sen kun vain laitat päälle.”

Ohjaaja ottaa kännykkäni ja kytkee sen kiinni kaiuttimeen. Salissa alkaa soida Michael Bublén versio *White Christmasista*. Ei mitään ongelmaa, huomaatteko? Kaikki ovat yhtä zen kuin ohjaajan soittolistan pianonpimputuksen aikana.

”Tervetuloa kaikille, ja onneksi olkoon Mila”, ohjaaja aloittaa. ”Minun nimeni on Sandra, ja pidän teille rentouttavan alkeistason ilmajoogatunnin. Aloitetaanpa...”

Sandra näyttää, kuinka kangas avataan ja sen sisään sujahdetaan istumaan. Tai ainakin kaikki muut sujahtavat – Mila putoaa lattialle takapuoli edellä ja parahtaa tuskissaan.

”Mun häntäluu”, Mila henkäisee.

Sandra kiirehtii auttamaan Milan ylös, ja hetken kuluttua tämä on kankaan sisällä kuten kaikki muutkin. Alamme tehdä hengitysharjoituksia, availta rintakehää ja pyöristää selkää, ja kaikki sujuu oikein hyvin. Ehkä tämä oli sittenkin hyvä idea. Rauhallista ja rentouttavaa...

”Hupsista”, ohjaaja sanoo ja kiirehtii kaiuttimelle samaan aikaan kun Justin Bieber kajauttaa: *Santa's coming, girl!* ”Laitetaanpa musiikkia vähän pienemmälle... No niin, jatketaan.”

Kaikki pääsevät alas kankaista murtamatta häntäluitaan tai muitakaan ruumiinosiaan. Laura siirtyy lähemmäs kuvaamaan Milaa, ja minä näytän hänelle peukkuja.

Seuraavissa liikkeissä liinaa tarvitaan vain tukena, joten Mila on turvassa. Hänen hymynsä on hieman vapautuneempi, kun hän katsoo kameraan ylvästä soturiasanaa tehdessään.

”Sitten siirrymme jännittävään vaiheeseen: menemme pää

alaspäin!” Sandra ilmoittaa. ”Jospa polttarisankari haluaisi ensimmäiseksi kokeilla?”

”Ei, kokeilkaa te vain”, Mila sanoo.

”Minäpä näytän”, Sandra jatkaa. Hän vie kankaan selkensä taakse, nojaa taaksepäin ja yhtäkkiä hän jo killuukin kangaslenkin varassa jalat kohti kattoa. Alina ja Olivia seuraavat esimerkiksi takarivissä ja taantuvat pää alaspäin roikkuessaan kymmenvuotiaiden tasolle. He kikattelevat, keinuvat kankaissa ja yrittävät tökkiä ja potkia toisiaan.

”Rauhassa vain”, Sandra ohjeistaa. ”Kunhan muistatte, ettei jalkoja saa tuoda lenkin läpi tai putoaa lattialle.”

Mila näyttää huolestuneelta. ”Mä taidan jättää tän välistä. Kuhmu pääläella ei sovi hääkampaukseen.”

”Hyvin se menee”, Sandra kannustaa ja hymyilee rohkaisevasti. ”Kokeile nyt vain, niin tulee hyvä fiilis!”

Mila kohauttaa olkapäitään. ”Kai mä voin kokeilla...”

Laura ottaa kaksi askelta taaksepäin ollakseen varmasti Milan raajojen ulottumattomissa ja sammuttaa kameran. Tämä ei kelpaa edes videon loppukevennykseksi, sen me molemmat tajuaamme varsin hyvin.

Mila asettelee kankaan Sandran näyttämällä tavalla. Hän nojaa taaksepäin, potkaisee jalkansa ylös ja –

”Jee!” Mila kiljuu. ”Menikö se näin?”

”Juuri noin!” Sandra hihkaisee. ”Mahtavaa!”

”Kamera”, sanon Lauralle. ”Äkkiä!”

Laura käynnistää kameran ja alkaa etsiä sopivaa kuvakulmaa. ”Mila, katso vielä tänne!”

Mila työntää käsillään lattiasta, kääntää kangasta ja heiluttelee jalkojaan. ”Terkkuja äidille ja mammalle!”

Ja sitten, ennen kuin kukaan ehtii edes tajuta mitä tapahtui, hän mätkähtää maahan omituisen kuperkeikan saattele-

mana, toinen jalka yhä kangaslenkissä kiinni.

Tulee aivan hiljaista. Jos ei oteta huomioon taustalla pauhaavaa Raskasta Joulua -versiota *Varpusesta jouluaamuna*.

Sandra ryntää Milan luokse. ”Voi ei, just tota ei olisi saanut tehdä. Ei kai sua sattunut?”

”Ei kai”, Mila sanoo, ja me kaikki huokaisemme helpotuksesta. ”Saatko irrotettua mun jalan? Se on jumissa.”

Yhtä hirttosilmukasta pelastettua jalkaa myöhemmin siirrymme loppurentoutuksen pariin. Se ei ainakaan voi mennä pieleen, eihän? Sandra näyttää meille, kuinka kankaan sisälle pääsee makaamaan, ja se on i-h-a-n-a-a. Voisin vaihtaa sänkyä jooga-kankaaseen koska vain. Varsinkin nykyään, kun ainoa sängysäni harrastettava aktiviteetti on nukkuminen – ei, olen tehnyt itseni kanssa sopimuksen nauttia Milan polttareista ja olla ajattelema sitä.

Suljen silmäni. Kangas keinuu lempeästi, ja oloni on raukea ja painoton. Lämpö virtaa kehossani, kaikki ne venytykset ja soturit vaikuttavat todella avanneen jotain jumeja. Voisin vaikka nukah-taa.

Ellei sitten – seuraavan biisin ensimmäiset sävelet kuulostavat erehdyttävästi – mutta ei kai nyt sentään...

Kyllä vain.

Mariah Carey, valitsit sitten juuri tämän hetken.

Ja koska minä olen ehdottomasti vaatinut Sandraa soittamaan juuri minun eepistä joulusoittolistaani, hän ei uskalla vaihtaa kappaletta. Niinpä me saamme nauttia loppurentoutuksen aikana biisin *Christmas (Baby Please Come Home)* ei yhtä, ei kahta, vaan kokonaiset kolme kertaa.

Koska biisi löytyy listalta kolme kertaa. Koska –

No, koska minä vain olen viime aikoina tykännyt kuunnella sitä, ja on kätevää, että se tulee vastaan useammin. Perheeni ei